

νόμος τοῦ δήμου Καρδαμύλης. Ἡ ἔκθεσις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν πρὸς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, δι' ἧς ἐζητεῖτο ἡ ἀπόλυσις τῶν ἀνωτέρω, πολλὰ τὰ περιεργα ἀποκαλύπτει περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν δημοτικῶν αὐτῶν ἀρχόντων. Οὕτω περὶ τοῦ δημάρχου Καρδαμύλης λέγει ὅτι «ἡδύνατο πολλάκις νὰ συλλάβῃ τὸν Χριστόφορον, καὶ δὲν τὸν συνέλαβεν ἡδύνατο ν' ἀναγκαιώσῃ τὴν εἰς τὸν δῆμον τοῦ ὁρμῆν ὑπὲρ τοῦ Χριστοφόρου, ἀπεναντίας δὲ διηρέθιζε καὶ ὑπεκίνηει τοὺς δημῶτας τοῦ, ἀναβάς ἐπὶ βήματος καὶ δημηγορήσας ἐνώπιον πολυπληθεστάτου ἀκροατηρίου καὶ ἀποκαλῶν αὐτὸν ἀπεσταλμένον παρὰ Θεοῦ, προτρέπων δὲ τοὺς παρεστῶτας ν' ἀποθάνωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐν γνώσει αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν του ὁ Χριστόφορος ἐκρύπτετο οὐ μακρὰν τὸν δῆμον Καρδαμύλης καὶ τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς συλλήψεώς του ὁ δήμαρχος ἔστειλεν ἀπὸ τῶ τροφᾶς » Περὶ δὲ τοῦ ἐιδικοῦ παρέδρου τοῦ Καρβελά ἡ ἔκθεσις λέγει ὅτι ἦτο τόσο ἐνθουσιώδης ὁπαδὸς τοῦ Χριστοφόρου, ὥστε ἐσχημάτιζεν ἀγαθῆματα ἐκ λίθων κατὰ τῶν δικτῶν του!

Παρεκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω, ἀπειροπληθεῖς ἦσαν οἱ ἰδιῶται οἱ παρεκτραπέντες εἰς πολλὰς ἀξιοπεινούς πράξεις κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐν Λακωνίᾳ ταραχῶν, καθ' ὧν ἡδύνατο νὰ ἐπέλθῃ δικαίως ἢ ἐκ τοῦ νόμου τιμωρία. Ἡ κυβέρνησις ὅμως πειθομένη εἰς τὰς ἐμφρονὰς εἰσηγήσεις τῶν ἐπιτοπιῶν ἀρχῶν ἔδειξε συνετὴν ἐπιεικειαν καὶ ἀντὶ νὰ προβῇ εἰς πολυκρίθμους συλλήψεις, αἵτινες καὶ δυσχερεῖς θὰ ἦσαν καὶ θὰ παρέτεινον τὸ κράτος τῆς ἀνησυχίας καὶ τῆς ἐξάψεως ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, ἠμνήστευσεν ἅπαντας. Τὸ περὶ τούτου Β. Διάταγμα ἀπὸ 9 Αὐγούστου, δημοσιευθὲν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὴν 22 ἰδίου μηνὸς ἀπένειμεν ἀμνηστειὰν εἰς πάντας « τοὺς λαθόντας μέρος εἰς τὰ κατὰ τὴν Λακωνίαν τελευταῖα στασιαστικὰ κινήματα » ἐξῆρει δὲ τῆς ἀμνηστειᾶς τοὺς « ὡς πρωταιτίους καὶ ἀρχηγούς τῶν κινήματων τούτων ἀναφανέντας καὶ εἰς ἐγκληματικὰς πράξεις ἐξοκείλαντας Χριστόφορον μοναχόν, τὸν καὶ Παπουλάκην καλούμενον, τὸν ἐξ Οἰτύλου Μανδραγόραν ἱερέα, τὸν ἐκ Λαγκαδῶς τοῦ δήμου Λεύκτρον δημαρχεῦοντα παρέδρον Κτηναβέαν, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Εὐστράτιον, τὸν ἐκ Πύργου τοῦ δήμου Οἰτύλου Πουλίκον Σκλαβουνάκον, τὸν ἐκ Μαυλериου, ἐκ τοῦ χωρίου Καρβελά Βασιλειον Ζερβομπεάκον, τὸν ἐκ τοῦ χωρίου Μαντινείας Γεώργιον Πιερέαν Καπετανάκη, τὸν ἐκ Πηγαδίων τοῦ δήμου Ἀβίας Ἀθανάσιον Φάσον καὶ Νικόλαον Μαυροειδῆν καὶ τὸν ἐκ Μεγάλης Καστάνιας τοῦ δήμου Λεύκτρον Κωνσταντῖνον Δουράκη. »

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΧΑΡΑΛΑΟΣ Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΤΩΝ

BYZANTINON ISTORHMA

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ὁ Λέων Διάκονος, ἰδὼν αὐτὸν ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐπαφῆκε περιεργατῆτην εἰκόνα τοῦ ἀρχηγέτου τούτου τῆς βασιλευούσης ἐν Ῥωσίᾳ δυναστείας. Εἶχε, λέγει, τὸ ἀνάστημα μέτριον, τὰς ὀφρὺς δασείας, τοὺς ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς, τὴν ῥίνα σιμῆν, τὸ γένειον ἀραιὸν καὶ τὸν μύστακα πυκνὸν καὶ μακρότατον. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἦν σχεδὸν φαλακρά, ἀλλ' ἐκατέρωθεν ἐκρέματο βόστρυχος, ἐμφαίνων τὸ ἐπιφανὲς τοῦ γένους· ἔφερον ἐσθῆτα λευκὴν καὶ χρυσᾶ ἐνώτια μετὰ δύο μαργάρων καὶ λίθου ἀνθρακὸς ἐν τῷ μέσῳ, ἦν δὲ ἡ ὄλη αὐτοῦ ὄψις σκυθρωπὴ καὶ τραχεῖα.

Καθήμενος ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ τοῦ ἀκατίου καὶ ἀλλάξας ὀλίγας μετὰ τοῦ Βασιλέως λέξεις, ἐπανῆλθεν εἶτα εἰς Δορύστολον, ὅθεν ἀπέδωκε τοὺς αἰχμαλώτους καὶ διέπλευσεν εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην· ἀλλ' οἰκτρὸν ὑπῆρχε τὸ τέλος τοῦ ἀνδρός, καθ' ὅσον ἐνεδρευόντες Πετσενέγοι κατέσφαξαν αὐτὸν τε καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, οὕτως ὥστε ὀλίγοι μόνον ἐκ τῆς κραταιᾶς ἐκείνης στρατιᾶς διεσώθησαν εἰς τὰ ἴδια.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἰωάννης, καταβαλὼν ἐν τῶς τεσσάρων μηνῶν τὸν ἀγέρωχον ἐκείνον πολέμιον, ἀνακτήσας τὴν Βουλγαρίαν, καὶ μετονομάσας τὸ Δορύστολον Θεοδωρούπολιν, κατὰ τὸν Καλλίνικον μάρτυρα, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ὅπου ἐτέλεσε θρίαμβον πολυτελεῆ, καὶ τοῦ Τσάρου Βορίς καταθέντος τὰ βασιλικά παρασημα, ἤτοι τὴν περιπόρφυρον καὶ διὰ χρυσοῦ καὶ μαργάρων κατάστικτον τιάραν, τὴν ἄλουργὸν ἐσθῆτα καὶ τὰ κοκκοβαθῆ πέδιλα, ἀνέδειξεν αὐτὸν Μάγιστρον, διοικήσας πλέον τὴν Βουλγαρίαν ὡς ἐπαρχίαν Βυζαντινὴν.

Οἱ Ῥῶσοι μετὰ τὸ δεινὸν τοῦτο πάθημα, ἐσεβάσθησαν τὰς σπονδὰς μέχρι τοῦ ἔτους 988, ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ Σβιατοσλαύου Βλαδὶμηρος ἀπετάχθη τὴν θρησκείαν τῶν Ἀζῶν. Κατὰ τὸν Νέστορα Μωαμεθανοί, Ἰουδαῖοι, Δυτικοὶ καὶ Ὀρθόδοξοι ἀπέστειλαν αὐτῷ Πρέσβεις, ὅπως προσοικειωθῶσιν αὐτόν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέκλινε πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν, ἦν ἐπρέσβευε καὶ ἡ προμήτωρ αὐτοῦ Ὀλγα. Παραδόξως ὅμως ἐνόμισεν ἀξιοπρεπέστερον ἵνα τὴν νέαν ταύτην θρησκείαν κατακτήσῃ διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους· ὅθεν ἐπῆλθε μετὰ δυνάμεισ ἰσχυρᾶς ἐπὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Χερσῶνος. Ἀλλὰ τοῦ τότε βασιλευόντος Βασιλείου Β' περισπωμένου ὑπὸ τῆς μεγάλης στάσεως τοῦ Βάρδα Φωκᾶ, ἡ πόλις ἐγκατελείφθη εἰς αὐτήν, καὶ αὐθορμητῶς παρεδόθη. Τότε

δ' έβαπτίσθη έν αύτῇ ὁ Βλαδίμηρος, ένυμφεύθη τὴν ἀδελφὴν τοῦ Βασιλείου Ἄνναν, ἀπέδωκε τὴν Χερσῶνα, καὶ σπουδαίαν ἀπέστειλεν, έν τῷ κατὰ τῶν στασιαστῶν ἀγῶνι, ἐπικουρίαν εἰς τὸν Βασιλέα, διαμείνας πιστὸς αὐτοῦ σύμμαχος μέχρι θανάτου, ένῶ πᾶσα ἡ Ρωσία ὑπετάγη εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Καὶ ἀληθές μὲν ὅτι, θανόντων τοῦ Βλαδίμηρου καὶ τῆς Ἄννης, συγγενής τις αὐτοῦ, Χρυσόχειρ καλούμενος, ἐπεχείρησε τῷ 1024 μικρὰν εἰς τὸν Ἑλλησποντον ἐπιδρομὴν, ἀλλὰ προσβληθεὶς περὶ τὴν Λῆμμον ὑπὸ τοῦ στόλου τῶν Κιβυρραϊωτῶν, ὀλοσχερῶς κατεστράφη ὥστε ἀδιατάρακτος ἀπέμεινε ἢ μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν εἰρήνη μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Μονομάχου.

Ἄλλ' ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν εἰς ἣν περιήλθομεν, ἦτοι περὶ τὰ μέσα τοῦ 1043, ἐκραγείσης ἐρίδος έν τῇ βασιλευσούσῃ, ἐφρονεῦθη ἐπιφανής τις Ρῶσος. Διψῶν δ' ἐπὶ τούτῳ ἐκδικήσιν ὁ τότε μέγας Δούξ Ἰαροσλαῦος ἐξέπεμψε κατὰ τοῦ Βυζαντίου στρατιὰν δεκακισμυρίων ἀνδρῶν, ὑπὸ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Βλαδίμηρον, ὅστις κατέπλευσε διὰ μονοζύλων εἰς τὸν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Εὐξείνου λιμένα τοῦ Φάρου. Ὁ Μονομάχος μαθὼν τὸ γεγονός, ἀπέστειλεν ἀμέσως Πρέσβεις, δι' ὧν ἐπρότεινε πᾶσαν δικαίαν ἀποζημίωσιν, ἀλλ' ἀπεβλήθησαν οὗτοι μετ' ἀπειλῶν καὶ ὕβρεων, ὥστε ὁ Βασιλεὺς, διασκορπίσας τοὺς Ρῶσους ἐμπόρους εἰς τὰ μεσόγεια θέματα, πρὸς παρακώλυσιν πάσης ἐπιβουλῆς, ἀντεπεξῆλθε κατὰ τῶν ἐχθρῶν μετὰ παντός τοῦ στόλου καὶ ἰππικῆς δυνάμεως κραταιᾶς, ἥτις παρείπετο διὰ ξηρᾶς.

Εὐνόητος ἢ τοῦ Χαράλδου ἀγαλλίασις ἐπὶ τῇ διαδόσει τῶν εἰδήσεων τούτων· οὐ μόνον ἀκατανίκητος ἐδόκει ἢ ἐπερχομένη στρατιὰ, ἀλλὰ καὶ συνέκειτο ἐξ ὁμοφύλων, μεθ' ὧν διετήρει ἡδὴ σχέσεις τινάς, ὅθεν παρασκευασθεὶς ἐπειγόντως, κατέλιπε τὴν ἐπομένην νύκτα τὸ κρησφύγετον αὐτοῦ μετὰ τοῦ πιστοῦ Ραγνάρου καὶ τοῦ φιλοξένου Σχολαρίου, ὅστις μετὰ δακρύων ἐξελιπάρησε τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν. Ἄλλ' ἐπρόκειτο περὶ πορείας μακρᾶς καὶ κινδυνώδους, ἀπὸ τῆς Ἀδριατικῆς μέχρι τοῦ Εὐξείνου διὰ τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, καὶ τοῦτο οὐχὶ διὰ τῶν πεπατημένων ὁδῶν, ἀλλὰ διὰ τῶν ὀρεινῶν παρόδων καὶ τῶν ἐρήμων ἀτραπῶν.

Οὐχ' ἦττον, τοῦ Ραγνάρου γνωρίζοντος κατὰ βάθος τὰς ἐπαρχίας ἐκεῖνας, ὡς ἐκ τῶν ποικίλων αὐτοῦ στρατειῶν, τὸ ἐγχείρημα ἐπετεύχθη ἄνευ ἀπεικταίου· καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες μετὰ ἓνα περίπου μῆνα κατέφθασαν ἀσφαλῶς εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀγγιάλου, ὑπὸ βωσικῆς μοίρας κατεχόμενον· ἀλλ' ἐκεῖ ἀνέμενον αὐτοὺς εἰδήσεις, αἰσισαὶ εἰς ἄκρον διὰ τὴν έν Βυζαντίῳ βασιλείαν,

ἀλλὰ τὸν Χαράλδον περιαγαγοῦσαι εἰς ἀπόγνωσιν.

Πρὸ δύο περίπου ἑβδομάδων ὁ Μονομάχος, ἀφικθεὶς ἐνώπιον τοῦ βωσικοῦ στόλου, οὐδ' αὐτὸς ἀπετόλμησε τὴν ἐφοδον, οὐδὲ τοὺς πολεμίους εὗρεν εἰς τοῦτο προθύμους, ὅθεν ὑπέβαλε νέας περὶ σπονδῶν προτάσει· ἀλλ' ὁ Ἰαροσλαῦος ἀπήτησε τότε τρεῖς λίτρας χρυσοῦ δι' ἕκαστον ἄνδρα, ἦτοι 350,000,000 δραχμῶν. Ἡ αἴτησις αὕτη ἦν τοσοῦτον τερατώδης, ὥστε ὁ Βασιλεὺς ἀπέστειλε τὸν Μάγιστρον Θεοδωροκᾶνον μετὰ τριῶν δρομώνων εἰς τὸν λιμένα τοῦ Φάρου, ἵνα δι' ἀκροβολισμῶν παρασύρῃ τοὺς πολεμίους έν ἀνοικτῷ πελάγει.

Ἄλλ' ὁ μεγαλεπήβολος Ναύαρχος, παρεισδύς εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου, ἐπτά μὲν σκάφη κατέφλεξε διὰ τοῦ ὕγρου πυρός, καὶ τρία ἐπνίξεν αὐτανδρᾶ· ὥστε εἰσπλεύσαντος ἡδὴ καὶ τοῦ βασιλέως μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως, οἱ Ρῶσοι, περιδεεῖς πλέον, ἐρρίφθησαν έν τῷ μέσῳ ὕψάλων καὶ σκοπέλων, ἔνθα δεινοτάτην ὑπέστησαν φθοράν, ἔκ τε τῆς δυσχωρίας καὶ διότι συγχρόνως ἐκ τῆς ξηρᾶς προσεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἐγκαίρως καταφθάντος ἰππικοῦ. Οὐ μόνον δὲ τὰ πλεῖστα τῶν πλοίων ἀπέβαλον, ἀλλὰ καὶ δεκαπέντε ὅλας χιλιάδας ἀνδρῶν.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Χαράλδου, ὅστις, ἐπισκεφθεὶς τὸν Βλαδίμηρον, ἀρτίως εἰς Ἀγγιάλον καταπλεύσαντα, μετεχειρίσθη πᾶσαν αὐτοῦ τὴν εὐγλωττίαν πρὸς ἔξαρσιν τοῦ κατεπτομένου αὐτοῦ φρονήματος, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι παρατάσεως τοῦ ἀγῶνος· ἀλλ' ὁ Ρῶσος Ἡγεμονόπαις ὀρθῶς παρετήρησεν ὅτι, ἐὰν μετ' ἀκμαίων τῶν δυνάμεων κατέληξεν εἰς τὴν ἐπελθοῦσαν συμφορὰν, οὐδὲν βεβαίως ἠδύνατο μετὰ τῶν ἐναπομεινάντων λειψάνων, ὧν ἢ διάσωσις ἦν ἡδὴ τὸ πρῶτιστον αὐτοῦ καθήκον.

Ὁ δὲ Ραγνάρος, καίτοι μετὰ τοῦ Χαράλδου συμπαθῶν, οὐχ' ἦττον ἐῤῥεπε πάντοτε πρὸς τὴν δεισιδαιμονίαν.

— Συμμερίζομαι τὴν θλίψιν σου, ἔλεγεν αὐτῷ μετὰ τὴν έν λόγῳ δεξιῶσιν, ἀλλ' ἡ Μοῖρα σοὶ παρέχει μάθημα διδακτικόν· ἀφ' οὔτου ἐστράφησ κατὰ τοῦ Κράτους, διαρκῶς ἀποτυγχάνεις. Ἡ φήμη περιαλήσασα τὸ κλέος τοῦ τολμηροῦ Στρατάρχου, σὲ ἀποκηρύττει ὡς στασιαστήν.

— Ἴσως ἔχεις δίκαιον, ἀπήνησεν ὁ ἡμέτερος ἦρωσ, έν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἀπηύδῃσα πλέον. Ὅριστικῶς καταλείπω τὰς προσφιλεῖς ταύτας χώρας, μεθ' ὧν συνεδέθη δι' αἵματος καρδιακοῦ. Ὁ Βλαδίμηρος ἀναχωρεῖ προσεχῶς, καὶ μετ' αὐτοῦ συναπέρχομαι.

— Πράττεις καλῶς, ὑπέλαβεν ὁ Ραγνάρος· οὐδὲν ἄλλο σοὶ ἀπομένει.

— Καὶ σύ;

— Σε ακολουθῶ πάντοτε.

Τῶν περισωθέντων πλοίων μὴ ἀρκούντων πρὸς ἐπιβίβασιν τῶν ἐπιζήσαντων, ὁ Βλαδιμή-
ρος διήρπασεν εἰς δύο τὴν δύναμιν αὐτοῦ· καὶ τὸ
μὲν πολὺ ἀπέστειλε διὰ ξηρᾶς, αὐτὸς δὲ μετὰ
τῶν λοιπῶν ἐπεχείρησε τὸν διὰ τοῦ Εὐξείνου
ἀνάπλου, παραλαβὼν τὸν τε Χαράλδον καὶ τὸν
Ῥαγνάρον. Ἄλλ' ἐπέκειντο ἔτι δεῖναι διὰ τοὺς
Ῥώσους δοκιμασίαι.

Οἱ διὰ ξηρᾶς βαδίζοντες εὕρισκοντο περὶ τὴν
Βάρναν, ὅτε προσεβλήθησαν αἰφνης ὑπὸ τοῦ αὐ-
τόθι στρατηγούτος Κατακαλῶν Κεκαυμένου,
καὶ οἱ μὲν πλείστοι ἐφονεύθησαν, ὀκτακόσιοι
δέ, ζωγηθέντες, ἀπεστάλησαν εἰς Βυζάντιον.
Ὁ Καραμζίνος, ἀκολουθῶν τὸν Νέστορα, βεβαιῶ
ὅτι πάντες οὗτοι ἐτυφλώθησαν, ἀλλ' οὐδὲν περὶ
τούτου λέγει ὁ σχεδὸν σύγχρονος Κεδρηνός.

Συγχρόνως δὲ ἀπεστάλησαν καὶ εἰκοσιτέ-
σαρα πλοῖα κατὰ τοῦ φεύγοντος Βλαδιμήρου·
ἀλλ' οὗτος, ἀδαῆς περὶ τὰ ναυτικά, ἐνεπιστεύθη
τοῦ στολίσκου τὴν διοίκησιν εἰς τὸν Χαράλδον,
ὅστις ἐδείχθη καὶ αὐθις ἐπάξιος τῆς ἀρχαίας
αὐτοῦ φήμης, καθ' ὅσον, ναυμαχίας συγκροτη-
θείσης πεισματώδους, ἀντέστησαν μὲν ἐπὶ μα-
κρὸν οἱ Βυζαντινοί, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὀλοσχερῶς
κατεστράφησαν, τεσσάρων μὲν ἐκ τῶν πλοίων
αὐτῶν κυριευθέντων, καὶ τῶν ἄλλων καταθυ-
θισθέντων.

Τὸ κατόρθωμα τοῦτο ἦν ἀληθῶς περιδοξόν,
διότι τὰ Ῥωσικὰ σκάφη, εὐαριθμότερα καὶ τε-
ταλαιπωρημένα, ἤμύνοντο ἀφ' ἑτέρου κατὰ τοῦ
σκευαστοῦ πυρός· ὅθεν ἀνέκφραστος ὑπῆρξεν ἡ
χαρὰ τοῦ Βλαδιμήρου, ὁρῶντος οὕτω παρ'
ἐλπίδα σωζομένην τὴν τιμὴν τῶν Ῥωσικῶν ὄπλων,
ἀνευφημῆθη δὲ ὁ Χαράλδος ἀπὸ τῆς στιγμῆς
ἐκείνης ὡς ἥρωε καὶ ῥύστης.

Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ τελευταία κατὰ τοῦ Βυζαντι-
νοῦ Κράτους τῶν Ῥώσων ἐπιδρομή, καθ' ὅσον ἀπὸ
τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τῆς ἀλώσεως περιεπλά-
κησαν εἰς ποικίλους ἐσωτερικούς περισπασμούς,
καὶ μόλις μετὰ ἕξ αἰῶνας ἐπεφάνησαν ἐκ νέου εἰς
τὸν Βόσπορον, καθ' ἣν ἐποχὴν τῆς κλεινῆς βα-
σιλευούσης ἦρχον πλέον, ἀντὶ τῶν Ἑλλήνων
Αὐτοκρατόρων, οἱ διάδοχοι τοῦ Προφήτου.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος) ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ ἐπίπλαστος μετριοφροσύνη εἶνε τὸ ταπεινότα-
τον τῶν ψευδῶν.

*

Ἡ ἀρετὴ ὅπως ἡ ὑγεία δὲν εἶνε τὸ κύριον ἀγαθόν.
Ἐπέχει μάλιστα τόπον ἀγαθοῦ χωρὶς νὰ εἶνε ἀγαθόν.
Εἶνε βεβαίωτερον ὅτι ἡ κακία καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπον
δυστυχῆ ἢ ὅτι ἡ ἀρετὴ παρέχει τὴν εὐτυχίαν. Ὁ λό-
γος δι' ὃν ἡ ἀρετὴ καθιστάται τόσον ἐπιθυμητὴ εἶνε
ἢ τι ἀντιτίθεται πρὸς τὴν κακίαν.

Ἡ ὭΡΑ ΤΟΥ ΦΑΓΗΤΟΥ

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Συνήθως δειπνοῦσιν εἰς τὰς ἑπτὰ ἀκριβῶς
παρὰ τῆ κυρίῃ καὶ τῆ κυρίῃ Φασουλῆ.—Ὁ κ.
Φασουλῆς εἶνε ἀπὸ πρωΐας καὶ μόλις τότε
εἰσέρχεται καὶ διευθύνεται εἰς τὴν τραπεζα-
ρίαν.—Ἐχει ἀργοπορήσει δέκα λεπτά!!!

Ἡ ΚΥΡΙΑ χωρὶς νὰ τοῦ ἀγήση καιρὸν νὰ προ-
φέρῃ λέγειν.—"Ὅταν ἐκτύπησες τὸ κουδούνι
ἐνόμισα πῶς εἶνε ὁ γιατρός.

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ ἀρησώχως.—Τὸν ἐπρόσμενες; Ἄρ-
ρωστη εἶσαι;

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Θαρρεῖς λοιπὸν πῶς καὶ ἂν ἔχη
κανεὶς καὶ σιδερένιαν ὑγεία ἔμπορεῖ νὰ τὴν δια-
τηρήσῃ, ὅταν δὲν ἔχη τὸ στομάχι του τακτικᾶς
ὥρας... Ἡ μήπως δὲν εἶνε ἡ χειροτέρα ἀρ-
ρώστια αὐτῆ τῆς διαρκοῦς ἀνησυχίας, τῆς
ἀγωνίας; Νὰ σὲ προσμένω καὶ νὰ σιγοψήνωμαι
καὶ νὰ βάζω χίλια κακὰ μὲ τὸν νοῦν: πότε πῶς
τοῦ ἦλθε καμμιά συγκοπή, πότε πῶς σ' ἐπά-
τησε καμμιά ἀμαξία...

Ὁ κύριος προβλέπων θύελλαν ἐξακολουθεῖ
νὰ σιωπᾷ.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Θὰ καταδεχθῆτε τοῦλάχιστον
ν' ἀπαντήσετε εἰς μίαν μόνην ἐρώτησιν ποῦ θὰ
σὰς κάμω;

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Ποῖαν;

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Ἡμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε ἂν
ἔχετε σκοπὸν νὰ ἔρχεσθε καθε βραδύ τὴν ἰδίαν
ὥραν;

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ μελιχρῶς.—Μὰ, γυναῖκά μου,
νὰ κάθεται τώρα νὰ συγχύζεσαι γιατί ἔτυχε μιὰ
φορὰ ν' ἀργήσω λιγάκι, ἀξίζει τὸν κόπον; Ἐμ-
ποδίσθηκα ἀπὸ κάποιον ὑπόθεσιν, τὴν ὁποῖαν
καὶ μοῦ εἶπαν νὰ κρατήσω μυστικῆν.

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Καὶ ποῖος μοῦ ἐγγυᾶται ὅτι εἰς
τὸ μέλλον δὲν θὰ λείψης μίαν ἐβδομάδα. Ἐτσι
ἀρχίζει κανεὶς ἀπὸ δέκα λεπτά καὶ τελειώνει
εἰς δέκα ἔτη...

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Αὐτὸ δὲ ποτέ δὲν ἔγινε!

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Πῶς δὲν ἔγινε; Χθὲς βράδυ ἐσὺ
ὁ ἴδιος δὲν μοῦ διηγείσο ὅτι ἓνας πλοίαρχος
ὕδρατος πρὸ ὀκτώ ἐτῶν ἐφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι του
μὲ τὴν ὑπόσχεσιν πῶς εἰς δύο τρεῖς μῆνας θὰ
γυρίσῃ καὶ ἀκόμη τὸν προσμένει ἡ δυστυχισμένη
τοῦ ἡ γυναῖκα;

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ.—Πῶς νὰ γυρίσῃ, ἀφοῦ πιθανώ-
τατα ἐπνίγηκε εἰς τὸν Ἀτλαντικόν;

Ἡ ΚΥΡΙΑ.—Εἶνε πολὺ εὐκολόν νὰ διαδόσῃ
κανεὶς πῶς ἐπνίγηκε, ὅταν ἤξευρη ὅτι δὲν
ἠμποροῦν νὰ τὸν διαψεύσουν.—Νομίζεις λοι-
πὸν ἡ εὐγενεία σου πῶς ἄμα βαρεθῆς τὸ σπίτι
καὶ σοῦ ἔλθῃ ἡ ἰδέα νὰ μὲ ξεφορτωθῆς γιὰ
πάντα καὶ νὰ πᾶς νὰ ζήσης εἰς τὴν Εὐρώπην